

[Steen Folke]

Det kunne være fristende at kommentere hr. Erhard Jakobsens demagogiske uhyrligheder om det sorte Afrikas fremtid, men for ikke at spille mere af folketingets tid med hr. Erhard Jakobsens særprægede synspunkter skal jeg afstå fra det.

Statsministerens bemærkninger om Mellemøsten vil jeg give et par ord med på vejen. Der er ikke noget, der tyder på, at Camp David-mødet vil blive et skridt mod en retfærdig, omfattende og varig fred for at bruge statsministerens ord. Hvis Camp David fører til nogen resultater, så bliver det som et led i en del-og-hersk strategi, hvor det lykkes at spille den ene arabiske stat ud mod den anden med USAs velvillige bistand og applauderet af den danske regering, som i øvrigt altid har stået på Israels side. Under alle omstændigheder bliver der ikke tale om nogen retfærdig fred på det grundlag. Meningen er endnu en gang at sælge palæstinenserne, og det medvirker visse reaktionære arabiske stater gerne til, men retfærdighed kan man ikke tale om i den forbindelse. Og så bliver der selvfølgelig heller ikke tale om fred. Det siger sig selv, at den palæstinensiske befrielsesbevægelse vil bekæmpe Camp David-aftalerne med næb og klør.

Til sidst et par bemærkninger om Grønland og den hjemmestyreordning, som statsministeren slår på tromme for. VS tager, som nogle måske ved, afstand fra denne ordning, fordi den har klare imperialistiske træk. Og det er jo ikke mindst statsministerens tvivlsomme fortjeneste.

Som bekendt vedtog det grønlandske landsråd i oktober 1975 enstemmigt, at det i forbindelse med indførelse af hjemmestyre skulle anerkendes, at alle mineralske råstoffer og andre rigdomme i Grønland tilhører den fastboende befolkning i Grønland. Men det fandt statsministeren et nummer for stærkt: kom disse frække grønlændere nu ikke og krævede retten til ressourcerne i deres eget land? De havde nok allerede glemt, at Grønland havde været en dansk koloni i mere end 200 år. En smule ydmyghed og underdanighed ville stadig være på sin plads. Grønlænderne kunne også godt tage og vise lidt solidaritet med deres tidligere herre, som nu var rendt ind i økonomiske problemer.

Sådan omtrent må statsministeren have tænkt. Og når nu ikke de selv kunne forstå det, disse grønlændere, så skulle han, den

danske landshøvdingens høvding, nok hjælpe dem på gled: der er ikke noget at raffle om, sagde statsministeren mandigt, og sådan blev det.

Sådan forhindrede statsministeren, socialdemokratiets politiske leder, grønlænderne i at få retten til deres eget land. Sådan sørgede statsministeren for, at Danmark stadig kan optræde som en imperialistisk magt i forhold til Grønland.

#### Erlendsson (FP):

Nødråbene fra danske fiskere har indtil radioens middagsavis i dag tilsyneladende ikke gjort større indtryk, hverken på den foregående eller på den nuværende regering. Men nu synes regeringen dog at være i bevægelse, om ikke på en helt og fuldt tilfredsstillende måde.

Danmark kan ikke og skal selvfølgelig ikke føre kanonbådskrig mod Storbritannien. I EF-traktaterne har regeringen derimod et stærkt juridisk våben, som den ikke bør tøve længere med at bruge til forsvar for danske fiskeres erhvervsinteresser i kampen mod Storbritannien som den fælles fjende over for de otte andre EF-nationer.

Fiskeriministeren er hårdt trængt den 3. oktober i Dagbladet Børsen fremkommet med en erklæring om, at regeringen vil give danske fiskere al den juridiske støtte, de får brug for, hvis de opbringes af briternes fiskeinspektion.

Det fremgår imidlertid samtidig af ministerens udtalelse, at hjælpen nok skal indskrænkes til de 12-15 kuttere, der ved briternes ensidige nationalegoistiske udvidelse af fiskestoppet befandt sig inden for grænserne af sperlingkassen, en udvidelse, der, som for længst annonceret, trådte i kraft den 1. oktober. Hvorfor ikke juridisk hjælp til de kuttere, der fortsætter fiskeriet efter den 1. oktober, når fiskeriministeren nu tilbyder hjælp til de førstnævnte? Sagen er jo, at disse lige så vel som senere blokadebrydere har været bekendt med briternes over for dansk traditionelt fiskeri diskriminerende handling.

Danske fiskeres fortsatte tilstedeværelse i et farvand, hvor de har alle historiske rettigheder til at drive deres erhverv, og hvor de tilmed er i fuld overensstemmelse med Rom-traktatens bærende principper, fortjener regeringens fulde støtte, ikke blot en juridisk